

- சங்க இலக்கியம் - அகம்

அலகு 1 குறுந்தொகை

பாட ஆசிரியர்

மோ. செந்தில்குமார்

பாட்டு-8: காதற் பரத்தை கூற்று

துறை: கிழத்தி, தன்னைப் புறனுரைத்தாள் எனக்கேட்ட காதற் பரத்தை அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது. அஃதாவது, தலைவி தன்னை இகழ்ந்து கூறினாள் எனப் பிறர் சொல்லக்கேட்ட பரத்தை, தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்கும் படி தலைவனை இகழ்ந்து கூறியது.

8. கழனி மாத்து விளைந்துஉகு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉ மூரன்
எம்மிற் பெருமொழி கூறித், தம்மிற்
கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடிப் பாவை போல,
மேவன செய்யும்தன் புதல்வன் தாய்க்கே!

-ஆலங்குடி வங்கனார்

இதன்பொருள்: கழனி மாத்து விளைந்துகு தீம்பழம் -வயல்
வரம்பிலுள்ள மாமரத்து விளைந்து தானே உதிர்ந்த இனிய
பழத்தை, பழனவாளை சுதூஉம் ஊரன்-பக்கத்துள்ள பொய்கை
யின்கண் வாழும் வாளைமீனை கவ்வாநின்ற ஊரையுடைய
தலைவன், எம் இல் பெருமொழி கூறி-எம் மனையிடத்தே இருந்து
நம்மைப் பெருமைப்படுத்தும் மொழிகளைக் கூறிவிட்டுச் சென்று,
தம் இல்-தம்முடைய வீட்டில் கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடிப்பாவை போல-முன்னின்றார் கையையும் காலையும்
தூக்கும் பொழுது தானும் கைகால்களைத் தூக்கும் இயல்புடைய
கண்ணாடியிற் றோன்றும் பாவையைப் போன்று, தன் புதல்வன்
தாய்க்கு மேவன செய்யும்- தன் மகனுடைய தாயாகியவளுக்கு
அவன் விரும்பியவற்றை அறிந்து அவற்றிற்கியைய ஒழுகாநிற்பன்.

பாட்டு-28: தலைவி கூற்று

துறை: வரைவிடை ஆற்றாளாயாக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது. அஃதாவது, இயற்கை மணம் புணர்ந்த தலைமகன், தலைவியை வரைந்து கொள்ளுதற்காம் பொருளீட்டப் பிரிந்தவன் விரைந்து வாராமையால் தலைவி ஆற்றாள் எனக்கவன்ற தோழிக்கு, 'என் துன்பத்தை அறியாமல் உறங்காநின்ற இவ்வூரினார் திறத்து யான் என்செய்வேன்' எனத் தலைவி சினந்து கூறியது.

28. மூட்டு வேன்கொல் தாக்கு வேன்கொல்
ஒரேன் யானும் மோர் பெற்றி மேலிட்டு
'ஆஅ! ஒல்' லெனக் கூவு வேன்கொல்
அலமரல் அசைவளி அலைப்ப வென்
உயவுநோ யறியாது துஞ்சும் ஊர்க்கே.

-ஒளவையார்

இதன்பொருள்: அலமரல் அசைவளி அலைப்ப-சுழல்கின்ற
வாடையாகிய வீசங்காற்று வருத்தாநிற்ப, என் உயவுநோய்
அறியாது-எனக்குண்டாகிய வருந்துதலையுடைய காமநோயின்
கொடுமையை அறியாதே, துஞ்சும் ஊர்க்கு-இனிதே துயில்
கொள்ளாகின்ற இவ்வூரின் திறத்தே, மூட்டுவேன் கொல்-
என்னிலையை அவர் அறியுமாறு மூளச் செய்து அறிவிப்பேனோ,
தாக்குவேன் கொல்-அன்றி அவர் மெய்யிற் புடைப்பேனோ, ஓர்
பெற்றி மேலிட்டு-ஏதேனும் ஒன்றனைத் தலைக்கீடாக மேற்
கொண்டு, ஆஅ-அந்தோ, ஒல்லெனக் கூவுவேன் கொல்-ஒல்
லென்னும் முழக்கம் உண்டாகும்படி கூப்பிடுவேனோ, மானும்
ஓரேன்-யானும் யாது செய்வதென்று தெரியகில்லேன்.

பாட்டு-50: தலைவி கூற்று

துறை: கிழவற்குப் பாங்காயின் வாயில்கட்குக் கிழத்தி கூறியது.
அஃதாவது, தலைவன் ஊடியிருந்த தலைவியின் ஊடல் நீக்கத்
தூதுவிட்டபொழுது அத்தூதுவர்க்குத் 'தலைவன் தகாத வெழுக்
கினன்' எனத் தலைவி கூறியது.

50. ஐயவி அன்ன சிறுவீ ஞாழல்
செவ்வி மருதின் செம்மலொடு தாஅய்த்
துறைஅணிந் தன்றவ ஞரே யிறையிறந்
திலங்குவளை ஞெகிழ்ச் சாஅய்ப்
புலம்பணிந் தன்றவர் மணந்த தோளே.

-குன்றியனார்

இதன்பொருள்: ஐயவி அன்ன ஞாழல் சிறுவீ-வெண்சிறு கடுகை
ஒத்த ஞாழலினது சிறிய பூக்கள், செவ்வி மருதின் செம்மலொடு
தாஅய்-சிவந்த பூக்களையுடைய மருத மரத்தினது வாடற்பூவோடு
பரந்து, அவர் ஊர் துறை அணிந்தன்று-தலைவருடைய ஊரின்

கண்ணதாகிய நீர்த்துறையை அழகு செய்யாநின்றது, அவர்
மணந்த தோள்-அத்தலைவரால் மணக்கப்பட்ட என் தோளோ
எனில், இலங்குவளை இறையிறந்து நெகிழ்ச் சாஅய் புலம்பு
அணிந்தன்று-விளங்கா நின்ற வளையல் முன்கையினீங்கிக்
கழலும்படி மெலிந்து தனிமைத்தன்மையையே பூண்பதாயிற்று.

57. பூ விடைப் படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன
நீருறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவரி தாகிய தண்டாக் காமமொடு
உடனுயிர் போகுக தில்ல கட னறிந்
திருவேம் ஆகிய உலகத்
தொருவே மாகிய புன்மை நாம் உயற்கே!

-சிறைக்குடி ஆந்தையார்

இதன்பொருள்: தோழி-, கடன் அறிந்து இருவேம் ஆகிய
உலகத்து- செய்யக்கடவ கடமைகளை யறிந்து ஓர் உயிர்க்கு
ஈருடம்பினேமாய்ப் பயின்றுவரும் இவ்வுலகத்தின்கண்ணே,
ஒருவேம் ஆகிய புன்மை நாம் உயற்கு-பிரிவினாலே ஒருவராகித்
தனித்துறையும் சிறுமையினின்றும் யாம் தப்புதற் பொருட்டு,
பூவிடைப் படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன-தாம் வாழும் நீரின்கண்
உள்ள நீர்ப்பூ வெொன்று தம்மிடை நின்று மறைக்க நேரினும் அம்
மறைவானேரும் நொடிப் பொழுதும் பலயாண்டுகள் கழிந்தாற்
போலக் கருதித் துன்புறும், நீர் உறை மகன்றில் புணர்ச்சி
போல-நீரின்கண் வாழும் மகன்றிற் பறவைகளின் சேர்க்கையைப்
போன்று, பிரிவு அரிதாகிய தண்டாக் காமமொடு-பிரிந்துறைதல்
அரிதாகிய துய்த்தமையாத காமத்தோடே, உடன் உயிர் போகுக
தில்ல-பிரிவு நேர்ந்த அப்பொழுதே இவ்வுயிரும் இவ்வுடலை
விட்டுப் போவதாக; இஃது எனக்கு விருப்பம்.

பாட்டு- 65: தலைவி கூற்று

துறை: பருவங்கண்டு அழிந்த தலைமகள், தோழிக்கு உரைத்தது. அஃதாவது, தலைவன் பிரிந்து செல்லுங்கால், 'யயன் கார்ப்பருவத் தொடக்கத்தே மீண்டு வருகுவன்; அதுகாறும் ஆற்றியிரு' என்று தேற்றிப் பிரிந்தவன். அப்பருவம் வந்த பின்னரும் வந்திலாமை யானே ஆற்றாமைமிக்குத் தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

65. வன்பரல் தெள்ளறல் பருகிய இரலைதன்
இன்புறு துணையொடு மறுவந் துகளத்
தான்வந் தன்றே, தளிதரு தண்கார்
வாரா துறையுநர் வரனசைஇ,
வருந்திநொந் துறைய இருந்திரோ எனவே.

-கோவூர் கிழார்

இதன்பொருள்: தோழீ-, வன்பரல் தெள்ளறல் பருகிய இரலை-
வலிய பரற்கற்களிடத்தே நின்ற தெளிந்த நீரைப் பருகிய ஆண்
மான், மறுவந்து இன்புறு துணையொடு உகள-தான் இன்பமெய்து
தற்குக் காரணமான பெண்மானிருக்குமிடத்திற்கு மீண்டு வந்து
அதனோடே துள்ளி விளையாடநிற்கும்படி, தளிதரு தண்கார்
தான்-மழைத்துளியை உலகிற்குதவும் குளிர்ந்த கார்ப்பருவம்,
வாராதுறையுநர் வரல் நசைஇ-தரங்குறித்துச் சென்ற காலத்தே
மீண்டும் வருதலன்றி ஆண்டே உறையும் வன்கண்ணார் ஆகிய நுந்
தலைவர் வருதலை விரும்பி, வருந்தி நொந்து உறைய இருந்திரோ-
மிகவும் வருந்தியிருத்தற் பொருட்டு உளராயினீரோ? என-என்று
என்னை வினாதற்கு, வந்தன்று-வந்தது.

பாட்டு-48: தோழி கூற்று

துறை: பகற்குறிக்கட் காணும்பொழுதினும் காணாப்பொழுது பெரிதாகலின், வேறுபட்ட கிழத்தியது வேறுபாடு கண்டு தோழி சொல்லியது. அஃதாவது, பகற்குறிக்கண் தலைவன் தலைவியொடு பழகுவானாயினும், அதற்குரிய செவ்வி பெற்றுக் கூடும்பொழுது சிறிதாகவும் பிரிந்துறைபொழுதே பெரிதாகவும் இருத்தலால், அப்பிரிவையும் பொறாது வருந்திய தலைவியின் வருத்த மிகுதி கண்டு தோழி கூறியது.

48. 'தாதிற் செய்த தண்பனிப் பாவை
காலை வருந்துங் கையாறு ஓம்பென,
ஓரை ஆயம் கூறக் கேட்டும்,
இன்ன பண்பி னினைபெரி துழக்கும்
நன்னுதல் பசலை நீங்க, வன்ன
நசையாகு பண்பின் ஒருசொல்
இசையாது கொல்லோ, காதலர் தமக்கே.

-பூங்கணுத்திரையார்

இதன்பொருள்: தாதிற் செய்த தண்பனிப் பாவை-பூந்தாதாலே
செய்யப்பட்டதாய்க் குளிர்ந்த பனியிடத்தே கிடந்த விளை
யாட்டுப் பாவை, காலை வருந்தும் கையாறு ஒம்பென-காலை
வெயிலிற் கிடந்துமுறுகும் வருத்தமாகிய கையறவினைப்
பரிகரித்துக் கரப்பாயாக என்று, ஒரை ஆயம் கூறக்கேட்டும்-
விளையாட்டு மகளிர் சொல்லுதலைக் கேட்டிருந்தும் அது
செய்யாளாய், இன்ன பண்பின் இனை பெரிது உழக்கும்-
இத்தகைய தன்மையோடே துன்பம் பெரிதும் எய்தா நிற்கும்,
நன்னுதல் பசலை நீங்க-நல்ல நுதலையுடைய இத்தலைவியின்
பசலை நீங்கும்படி, அன்ன நசையாகு பண்பின் ஒருசொல்-

அத்தகைய விருப்பத்தை உண்டாக்கும் தன்மையையுடைய ஒரோ
ஒரு சொல் கூறுதல், காதலர் தமக்கு இசையாது கொல்-இந் நோய்
தந்த காதலர்க்கு இயலாததேயோ?

பாட்டு-81: தோழி கூற்று

துறை: தோழியிற் கூட்டங்கூடிப் பிரியும் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது. அஃதாவது, தோழியின்பாற் குறையிரந்து அவள் உதவியால் தலைவியைப் பெற்று அவளுடன் கூடிப் பிரியா நின்ற தலைவனுக்குத் தோழி கூறியது.

81. இவளே, நின்சொற் கொண்ட என்சொல் தேறிப்
பசுநனை ஞாழற் பல்சினை ஒருசிறைப்
புதுநலன் இழந்த புலம்புமார் உடையள்;
உதுக்காண் தெய்ய உள்ளல் வேண்டும்
நிலவும் இருளும் போலப் புலவுத்திரைக்
கடலும் கானலுந் தோன்றும்
மடல்தாழ் பெண்ணையெம் சிறுநல் லூரே!

-வடம வண்ணக்கனார்

இதன்பொருள்: தலைவனே-, இவளே- இத்தலைவி தானும், நின்சொல் கொண்ட என்சொல் தேறி-நீ குறையிரந்த சொற்களை நினக்கிரங்கி மேற்கொண்ட என்னுடைய சொற்களைத் தெளிந்து, பசு நனை ஞாழல் பல்சினை ஒருசிறை-பசிய அரும்புகளையுடைய ஞாழல் மரத்தினது பலவாகிய கொம்புகளின் கீழாகிய ஓரிடத்தே நின்னொடு கூடுதலானே, புதுநலன் இழந்த புலம்புமார் உடையள்- புதுவதாகப் பெற்ற அழகினையும் நீ பிரிதலானே இப்பொழுதே இழந்தமையாலுண்டான தனிமைத் துன்பத்தையும் உடையளாயினள், உள்ளல் வேண்டும்-நீ அவள் தன்மையை மறவாதே நினைத்தல் வேண்டும், உதுக்காண்-உதோ காண்பாயாக, நிலவும் இருளும் போலப் புலவுத் திரைக் கடலும் கானலும் தோன்றும்- நிலாவொளியும் இருளும் ஓரிடத்தே இணைந்து தோன்றுமாறு போலப் புலானாற்றத்தையும் அலைகளையுமுடைய கடலும் அதன் கரையும் தோன்றா நிற்கும், மடல் தாழ் பெண்ணை எம் சிறு நல்லூர்- அதுவே மடல்கள் தாழ்ந்துள்ள இளம்பனைகளையுடைய எம்முடைய சிறிய நல்ல ஊராகும்.

பாட்டு-123: தோழி கூற்று

துறை: பகற்குறியிடத்து வந்த தலைமகனைக் காணாத தோழி, அவன் சிறைப்புறத்தானாதலறிந்து, தலைமகட்குச் சொல்லியது. அஃதாவது, தலைவன் பகற்காலத்தே வந்தவன், தலைமகள் அல்லல் காணிய, அயலே ஒரு சிறை மறைந்து நின்றானாக, அவனைக் குறியிடத்தே காணாத தோழி அவன் அயலே மறைந்து நின்றல் அறிந்து அவன் அல்லல் காணிய தலைவியை நோக்கிக் கூறியது.

123. இருள்திணிந் தன்ன ஈர்ந்தண் கொழுநிழல்
நிலவுக்குவித் தன்ன வெண்மணல் ஒருசிறைக்
கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில்புலம்ப,
இன்னும் வாரார்; வரூஉம்,
பன்மீன் வேட்டத்து என்னையர் திமிலே!

-ஐயூர் முடவனார்

இதன்பொருள்: தோழி-, நிலவுக்குவித்தன்ன வெண்மணல் ஒரு
சிறை-நிலவொளியைத் திரட்டிக் குவித்து வைத்தாற்போன்ற
வெள்ளிய மணற்குவியலின் ஒரு பக்கத்தே; இருள் திணிந்தன்ன
ஈர்ந்தண் கொழுநிழல்-இருள் செறிந்து கிடந்தாற் போன்ற ஈரிய
குளிர்ச்சிமிக்க கொழுவிய நிழலையுடைய, கருங்கோட்டுப்
புன்னைப் பூம்பொழில் புலம்ப-கரிய கொம்புகளையுடைய
புன்னை மரங்களையுடைய பூஞ்சோலையாகிய குறியிடம்
தனித்துக் கிடக்கும்படி, இன்னும் வாரார்-நம் தலைவர் தாம்
குறித்த பொழுது வந்தும் இன்னும் தாங்கூறியாங்கு வந்திலர், பன்
மீன் வேட்டத்து என்னையர் திமில் வருஉம்-பலவாகிய மீன்களை
வேட்டையாடு தற்குச் சென்றிருந்த நம் தமையன்மாருடைய
படகுகள் அதோ வாராநின்றன.

பாட்டு-138: தோழி கூற்று

துறை: (1) குறிபிழைத்த தலைமகன், பிற்றை ஞான்று இரவுக் குறி வந்துழித் தோழி சிறைப்புறமாகக் கூறியது. அஃதாவது, முதல் நாள் இரவு வந்து அல்ல குறிப்பட்டமையானே தலைவியைப் பெறாது வறிதே மீண்ட தலைவன், மறுநாளிரவு மனைப் படப்பை யருகே வந்துநின்றதனை உணர்ந்த தோழி, கூறியது.

138. கொன்ஊர் துஞ்சினும், யாந்துஞ் சலமே
எம்இல் அயலது ஏழில் உம்பர்
மயில்அடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி
அணிமிகு மென்கொம்பு ஊழ்த்த
மணிமருள் பூவின் பாடுநனி கேட்டே.

-கொல்லன் அழிசி

இதன்பொருள்: எம் இல் அயலது ஏழில் உம்பர் மயில் அடி
இலைய மா குரல் நொச்சி-எம்முடைய இல்லத்தின் பக்கத்துள்ள
ஏழிலைப்பாலை மரத்திற்கும் அப்பால் மயிலினது அடியைப்
போன்ற இலைகளையுடைய கரிய பூங்கொத்துக்களையுடைய
நொச்சியினது, அணி மிகு மென்கொம்பு ஊழ்த்த-அழகுமிக்க
மெல்லிய கொம்புகளிடத்தே மலர்ந்த, மணிமருள் பூவின்-நீல
மணி போன்ற நிறமுடைய மலர்களின் உதிர்வாலுண்டாகும்,
பாடுநனி கேட்டு-ஓசையைத் தானும் மிகவும் கேட்டு, கொள்
ஊர் துஞ்சினும் யாந் துஞ்சலம்-இப்பெரிய ஊரார் எல்லாரும்
உறங்கும் நடுயாமத்தினும் யாங்கள் உறங்காதிராநின்றோம்.

பாட்டு-210: தோழி கூற்று

துறை: பிரிந்து வந்த தலைமகன் நன்கு ஆற்றுவித்தாய் என்றாற்
குத் தோழி உரைத்தது. அஃதாவது, பிரிந்து சென்ற தலைவன்
மீண்டு வந்த பின்னர்த் தோழியை நோக்கி, 'யான் வருந்துணை
யும் தலைவியைப் பெரிதும் முயன்று ஆற்றுவித்தனை' என்று
பாராட்டினனாகத் தோழி அத்தலைவனுக்குக் கூறியது.

210. திண்தேர் நள்ளி காணத்து அண்டர்
பல்ஆ பயந்த நெய்யின் தொண்டி
முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு
எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிது என் தோழி
பெருந்தோள் நெகிழ்த்த செல்லற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே.

-காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார்

இதன்பொருள்: தலைவ! திண் தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்-
திண்ணிய தேரையுடைய நள்ளி என்னும் வள்ளலுடைய முல்லை
நிலத்திலே வாழும் இடையர்களினது, பல் ஆ பயந்த நெய்யில்-
பலவாகிய ஆக்கள் உதவிய நெய் முழுதுடன், தொண்டி முழு
துடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு-தொண்டி என்னும்
பேரூர் முழுவதும் ஒருசேர விளைந்த வெள்ளிய நெல்லரிசி
யானாய் விரும்புதற்குக் காரணமான சோறு முழுவதையும்
கலந்து, எழுகலத்து ஏந்தினும்-நாடோறும் ஏழேழ் உண் கலங்
களிலே ஏந்தி ஊட்டினும், என் தோழி; பெருந்தோள் நெகிழ்ந்த
செல்லற்கு-தலைவியினது பெரிய தோள்களை மெலிவித்த
துன்பத்திற்கு உய்தியாக, விருந்து வரக் கரைந்த காக்கையது
பலி-விருந்தினர் வருமாறு கரைந்த அக்காக்கைக் கிடும் அப்பலி,
சிறிது-சிற்றளவினதுவே ஆகும்.

பாட்டு - 19 : தலைவன் கூற்று

துறை :- உணாப்பு வயின் வாரா ஊடற்கண் தலைமகன் சொல்லியது. அஃதாவது, தனது பரத்தமை காரணமாக ஊடியிருக்கும் தலைவியைத் தலைமகன் நெருங்கி யான் தவறிலேன் எனப் பணிமொழி பல கூறியுணர்த்தவும், அவள் ஊடல் தீர்ந்திலளாகப் பின்னர்த் தலைவன் தன் நெஞ்சை நோக்கிப் புலந்து கூறியது.

19. எவ்வி இழந்த வறுமையாழ்ப்ப பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்
தெல்லுறு மெளவல் நாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே.

— U 2 ண்

(இ-ள்) எவ்வி இழந்த வறுமை யாழ்ப்பாணர் - எவ்வி என்பானை இழந்துவிட்டமையாலே நல்குரவுற்ற யாழிணையுடைய பாணரின், பூவில் வறுந்தலை போல - பொற்றமரைப்பூச் சூடப்படாத வறிய தலை பொலிவிழந்திருத்தல்போல, புல் என்று இணை மதி - புற்கென்று வருந்துக, நெஞ்சே வாழிய - என் நெஞ்சமே நீ வாழ்வாயாக; அஃதெற்றாலெனின், மனைமராத்து எல்லுறு மெளவல்நாறும் பல்லிரும் கூந்தல் யாரளோ நமக்கு - மனைப்படப்பைக்கண் உள்ள மரத்தின்மேற் படர்ந்த இராப் பொழுதிணையுற்ற முல்லைமலர்கள் போன்று மணங்கமழாநின்ற பலவாகிய பெரிய கூந்தலையுடைய இவள் நமக்கு ஏதிலாள் ஆயினள் ஆகலின்.

பாட்டு-300: தலைவன் கூற்று

துறை: இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் பிரிவச்சமும், வன்புறையும் கூறியது. அஃதாவது, பாலதாணையால் தலைவியை ஒரு பூம்பொழிலிடத்தே தலைப்பட்டுத் புணர்ந்த தலைவன், தான் அவளைப் புரியும் நிமித்தம், பிரிவுளதென்பதை உணர்த்திப் பின்னர் 'அவளைப் பிரியேன்' என வற்புறுத்தியது.

300. குவளை நாளும் குவைஇருங் கூந்தல் /
ஆம்பல் நாளும் தேம்பொதி துவர்வாய் /
குண்டுநீர்த் தாமரைக் கொங்கின் அன்ன
நுண்பல் தித்தி மாஅ யோயே /
நீயே அஞ்சல் என்றஎன் சொல்அஞ் சலையே /

யானே, குறுங்கால் அன்னம் குவவுமணற் சேக்கும்
கடல்கூழ் மண்டிலம் பெறினும்
விடல்கூழ் ழலன்னான் நின்னுடை நட்பே.

-சிறைக்குடி ஆந்தையார்

இதன்பொருள்: குவளை நாரும் குவை இரும் கூந்தல் - குவளை
மலரின் மணங்கமழாநின்ற கற்றையாகிய கரிய கூந்தலையும்,
ஆம்பல் நாரும் தேம் பொதி துவர்வாய்-ஆம்பல் மலரின் மணங்
கமழாநின்ற தேன் பொதிந்த சிவந்த வாயையும், குண்டு நீர்த்
தாமரைக் கொங்கின் அன்ன-ஆழமான நீர்நிலையிற்றோன்றிய
தாமரை மலரினது தாதை ஒத்த, நுண்பல் தித்தி மாயோயே-
நுண்ணிய பலவாகிய சுணங்கினையும் மாமையையும் உடைய
வனே! நீ அஞ்சல் என்ற என் சொல் அஞ்சலை-நீ அஞ்சாதே
கொள் என்று யான் கூறிய சொல்லைக்கேட்டு அஞ்ச வருவதும்
உளதோ என்று கருதி அஞ்சாதேகொள், யான் குறுங்கால்
அன்னம் குவவு மணல் சேக்கும் கடல் சூழ் மண்டிலம் பெறினும்-
யான் நினைநைத் துறந்துழிக் குறிய காலையுடைய அன்னம் குவிந்த
மணலிடத்தே தங்காநின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவலயம்
முழுதும் பெறக்கிடப்பினும், நின்னுடைய நட்பு விடல் சூழலன்-
நினது நட்பினை விடுதலைக் கருதேன் காண்!

பாட்டு-347: தலைவன் கூற்று

துறை: பொருள்வலிக்கும் நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லிச்
செலவழுங்கியது. அஃதாவது, தலைவன் உடைமைய துயர்ச்சியும்
இன்மைமதிளிவும் காட்டித் தன்னைப் பொருளீட்டத் தூண்டிய
தன் நெஞ்சிற்குத் தலைவியைப் பிரியவொண்ணாமை காட்டிச்
செலவொழிந்தது.

347. மல்குசுனை உலர்ந்த நல்கூர் சுரமுதல்
குமரி வாகைக் கோலுடை நறுவீ
மடமாத் தோகைக் குடுமியின் தோன்றும்
கான நீள்இடை தானும் நம்மொடு
ஒன்றுமணம் செய்தனள் இவள்ளனின்
நன்றே நெஞ்சம் நயந்தநின் துணியே.

-காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் சேத்தங் கண்ணனார்

இதன்பொருள்: நெஞ்சம்-என் நெஞ்சமே! இவள்-நந்தலைவி,
மல்குசுனை புலர்ந்த நல்கூர் சுரமுதல்-நீர் பெருகும் இயல்பினை
யுடைய சுனைகள் நீர் அற்றமையானே உண்டாகிய வறுமை
யுடைய பாலைநிலத்தே, குமரி வாகைக் கோல் உடை நறுவீ-இள
வாகைமரத்தினது காம்பினையுடைய நறிய பூக்கள், மடமாத்
தோகைக் குடுமியின் தோன்றும் -மடப்பத்தையுடைய கரிய
மயிலினது உச்சிச் சூட்டினைப் போன்று தோன்றுதற்கிடமான,
கானம் நீள் இடை நம்மோடு ஒன்று மணம் செய்தனள் எனின்-
காடாகிய நீண்ட வழியிடத்தே நம்மோடு முயங்குவதாகிய
மணத்தைச் செய்வாளாயின், நயந்த நின் துணிவு நன்று-விரும்பிய
நினது துணிவு நன்மையே ஆகும்.

பாட்டு-376: தலைவன் கூற்று

துறை: பொருள் வலிக்கும் நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லிச்
செலவழுங்கியது அஃதாவது, தலைவியைப் பிரிந்து போய்ப்
பொருளீட்டத் தூண்டிய தன் நெஞ்சிற்குத் தலைவன் தலைவி
யைப் பிரிய மாட்டாமை கூறிச் செலவு தவிர்ந்தது.

376. மன்உயிர் அறியாத் துன்அரும் பொதியில்
சூருடை அடுக்கத்து ஆரம் கடுப்ப
வேனி லாளே தண்ணியள் பனியே
வாங்குகதிர் தொகுப்பக் கூம்பி ஐயென
அலங்குவெயிற் பொதிந்த தாமரை
உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம் மையளே.

-படுமாத்து மோசிகொற்றனார்

இதன்பொருள்: நெஞ்சமே!, மன் உயிர் அறியாத் துன்னரும்
பொதியில் -நிலைபெற்ற உயிர்களாலே அறியப்படாத கிட்டுதற்
கரிய பொதியமலையிலுள்ள, சூட்உடை அடுக்கத்து ஆரம்
கடுப்ப-தெய்வங்களையுடைய பக்கங்களிலே தோன்றிய சந்தனத்
தைப் போன்று, வேனிலான் தண்ணியள்-வேனிற் பொழுதிலே நம்
தலைவி குளிர்ச்சியை உடையவளாவாள், பனியே-இனிப் பனிப்
பருவத்திலோ, வாங்கு கதிர் தொகுப்ப-தன்னாலே கவரப்பட்ட
கதிர்களை ஞாயிறு தன்பாற் சேர்த்துக் கொண்டமையானே,
கூம்பி-குவிந்து, ஐ என அலங்கு வெயில் பொதிந்த தாமரை-
அமகிகாக அசைகின்ற வெயிலைத் தன்னகத்தே வைத்து மூடிக்க

கொண்ட தாமரை மலரினது, உள் அகத்து அன்ன சிறுவெம்மை
யள்-உள்ளிடத்தைப் போன்ற சிறிய வெம்மையை உடையள்.

பாட்டு-400: தலைவன் கூற்று

துறை: வினைமுற்றி வந்த தலைவன் தேர்ப்பாகனைத் தலையளித்தது. அஃதாவது: தலைவியைப் பிரிந்து வினைமேற் சென்ற தலைவன் அவ்வினை முற்றியவழி மீண்டுவந்து தலைவியைக் கண்டபின்னர்த் தன் கருத்திற்கியையத் தேரினைக் கடிது செலுத்திய தேர்ப்பாகனைப் பாராட்டி மகிழ்வித்தது.

400. சேயாறு செல்லேம் ஆயின் இடர் இன்று
களைகலம் காமம், பெருந்தோட்கு என்று
நன்றுபுரிந்து எண்ணிய மனத்தை ஆகி
முரம்புகண் உடைய ஏகிக் கரம்பைப்
புதுவழிப் படுத்த மதியுடை வலவோய்
இன்று தந்தனை தேரோ
நோய்உழந்து உறைவியை நல்க லானே.

இதன்பொருள்: சேய் ஆறு செல்வாம் ஆயின்-பழைய தூரிய
வழியாற் செல்வோமானால், காமம் பெருந்தோட்கு இடர் இன்று

களைகலம் என்று காமநோயுடைய பரிய தோளையுடைய
தலைவிக்குத் துன்பத்தை இன்றே களைய மாட்டேமென்று, நன்று
புரிந்து எண்ணிய மனத்தை ஆகி- நன்மையை விரும்பி நினைத்த
நெஞ்சத்தை உடையயாகி, முரம்புகண் உடைய ஏகி-பருக்கை
களையுடைய மேட்டுநிலமாகிய இடம் நுறுங்கும்படி சென்று,
கரம்பை-கரம்பை நிலத்தில், புதுவழிப் படுத்த மதியுடை
வலவோய்-புதிய வழியை உண்டாக்கிய அறிவுடைய வலவனே!
நோய் உழந்து உறையியைத் தருதலான்-நோயினால் வருந்தி
உறையா நின்ற தலைவியை இறந்துபடாமல் எனக்கு நீ தந்தமை
யானே, இன்று தேரோ தந்தனை-இன்று நீ தேரையோ தந்தனை!
தலைவியையன்றோ எனக்கு அளித்தாய்?

சங்க இலக்கியம் - அகம்

அலகு 1 ஐங்குறுநூறு

பாட ஆசிரியர்

மோ. செந்தில்குமார்

7. கிழத்தி கூற்றுப் பத்து

61. நறுவடி மா அத்து விளைந்துகு தீம்பழ
நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழுஉங்
கைவண் மத்தி கழா அரன்ன
நல்லோர் நல்லோர் நாடி
வதுவை யயர விரும்புதி நீயே.

எ-து: (இதற்கு 48ஆம் செய்யுள் விதி). வதுவை யயர்ந்தாளொரு பரத்தையைச் சின்னாளில் விட்டு மற்றொரு பரத்தையை வதுவையயர்ந்தா னென்பதறிந்த தலைமகள் அவன் மனைவயிற் புக்குழிப் புலந்தாளாக. இது மறைத்தற் கரிது என உடன்பட்டு 'இனி என்னிடத்து இவ்வாறு நிகழாது' என்றாற்கு அவள் சொல்லியது.

இ-ள்: நறிய பிஞ்சையுடைய மாவினது முற்றி மூக்
கூழ்த்து விழும் இனியபழம் நிறைந்த நீரையுடைய பொய்
கையிடத்துத் துடுமென்னு மோசையோடு விழுகின்ற கை
வண்மையையுடைய மத்தியினுடைய கழாரென்னும் ஊரை
யொத்த நல்ல பெண்களைத் தேடி வதுவை முடித்தற்கு நீ
விரும்புவாய், எ-று.

மாமரம் - தலைவன்; பிஞ்சு - இளம்பரத்தையர்; பழம்
- முதிய பரத்தையர்; பொய்கை - பரத்தையர் சேரி; விழுதல்
- தலைவனை நீங்குதல்; துடுமெனல் - அலர் உண்டாதல்
எனக் கொள்க. வடி - வடு என்பது திருச்சிற்றம்பலக் கோவை
“வடிக்கணிவை” என்பதானுணர்ச. “நறுவடிமாவின் பைந்
துணருழக்கி”² என்பதனுரையானுமுணர்ச. மெய்ப்பாடு -
வெகுளி; பயன் - ஊடல்

62. இந்திர விழவிற் பூவி னன்ன
புன்றலைப் பேடை வரிநிழ லகவு
மிவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்தினி
யெவ்வூர் நின்றன்று மகிழ்ந நின்றேரே.

மருதம் - கிழத்தி கூற்றுப் பத்து

இ-ள்: இந்திரனது விழாக் காலத்திலுள்ள பூப்போலும்
புல்லிய தலையையுடைய பறவைப்பேடு அழகிய மரநீழலிடத்
திருந்து ஒலிக்குமில் வூரின்கணுள்ள பெண்களைக் கூட்டி
விட்டு இனி எவ்வூரிடத்து நின்றது மகிழ்நனே! நினது தேர்
தான். எ-று.

சிறப்புப் பொருந்திய நினது வீட்டிலுள்ள பெண்கள் பல
ரும் வருந்தத் தொகுத்து என்க. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

63. பொய்கைப் பள்ளிப் புலவநாறு நீர்நாய்
வாளை நாளிரை பெறுஉ மூர
வெந்நலந் தொலைவ தாயினுந்
துன்னலம் பெருமபிறர்த் தோய்ந்த மார்பே.

எ-து: (இதற்கு 42ஆம் செய்யுள் விதி). பரத்தையிற்
பிரிந்து வந்த தலைமகனோடு தலைமகள் புலந்து கூறியது.

இ-ள்: பொய்கையைத் தனக்குப் படுக்கையிடமாகப்
பொருந்திய புலால் மணங்கமழும் நீர் நாயானது, வாளை
மீன் நாள்தோறுமிரையாகப் பெறுகின்றவானே! எம்மிடத்
துள்ள எவ்வகையாகிய அழகு செடினும் பரத்தையருடன்
சேர்ந்த மார்பை யாமொருபோதுஞ் சேரமாட்டேம், எ-று.

பொய்கைப்பள்ளி.....மூர வென்றது, உயர்ந்த தன்
மையை யுடையயாயிருந்துந் தகாதவற்றை விரும்பி நாடோ
றுஞ் செல்லுமூரனே என்பது. மெய்ப்பாடு - பெருமிதம்;
பயன் - ஊடல்.

64. அலமர லாயமோ டமர்துணை தழீஇ
நலமிகு புதுப்புன லாடக் கண்டோ
ரொருவரு மிருவரு மல்லர்
பலரே தெய்யவெம் மறையா தீமே.

எ-து: “பெறற் கரும் பெரும் பொருள் முடித்தபின்”
என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘பிற’வாற் கொள்வது. தலைமகன்
பரத்தையோடு புனலாடினா னென்பதறிந்த தலைமகள்
அவன் மறைத்துழிச் சொல்லியது.

இ-ள்: சுழன்று திரியுமாயத்தோடு பொருந்திய பெண்
னோடு கூடி நன்மை மிகுந்த புதிய புனலை நீயாடக் கண்
டவர் சிலரன்று பலரே, ஆதலின் எமக்கு மறையாதி. எ-று.
தெய்ய அசைநிலையிசைச் சொல். மெய்ப்பாடு - மருட்கை;
பயன் - ஊடல்.

65. கரும்புநடு பாத்தியிற் கலித்த வாம்பல்
கரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர
புதல்வனை யீன்றவென் மேனி
முயங்கன்மோ தெய்யநின் மார்புசிதைப் பதுவே.

எ-து: கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி
நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுநீஇ
நளி யினீக்கிய விளிவரு நிலையும் 1

என்பதனால், ஆற்றாமையே வாயிலாகப் புகுந்த தலைமகற்
குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ-ள்: சுரும்பு நட்ட பாத்தியில் தானே தோன்றி வளர்ந்த ஆம்பலானது, வண்டினது பசியை நீக்குகின்ற பெரிய நீரையுடைய ஊரனே! புதல்வனைப் பெற்ற எனது மேனியை முயங்காதே; அம்முயக்கம் நினது மார்பினது அழகைச் சிதைப்பதாயிருக்கின்றது, எ-று.

சுரும்புநடு பாத்தியிற் கலித்தவாம்பல் சுரும்பு பசிகளையும் பெரும் புனலூரவென்றது, தலைவியர்க்கென்று வரையறுக்கப்பட்ட நினது மார்பைத் தாமே வந்தடைந்து தலைவியராற் செய்யப்படும் விருந்தாற்றுதலைத் தாஞ் செய்யும் பரத்தையரையுடைய லூரனே என்பது. 'கலித்தாமரை' யெனப்பாடங் கொண்டு இற்பரத்தையர்க் கென்று சமைக்கப்பட்ட வில்லின் சுண்ணிருந்து யாமும் விருந்தோம்புகின்றோ மென்றவாறாம்.

9. புலவி விராய பத்து

81. குருகுடைத் துண்ட வெள்ளகட் டியாமை
யரிப்பறை வினைஞ ரல்குமிசைக் கூட்டு
மலரணி வாயிற் பொய்கை யூரந்
யென்னை நயந்தனெ னென்றிநின்
மனையோள் கேட்கின் வருந்துவள் பெரிதே.

எ-து: “புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்” (கற்பி. 10 ஆம் சூத்) என்பதால், தன்னைக் கொடுமை கூறினாள் தலைமகள் என்பது கேட்ட பரத்தை தலைமகன் வந்து தன்மேலன் புடைமை கூறினானாக, அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பச் சொல்லியது.

இ-ள்: நாரையா லுடைத்துண்ணப்பட்டு எஞ்சிய வெள்
ளிய வயிற்றையுடைய யாமையது தசையை அரித்தெழு
மோசையைப் பொருந்திய பறையையுடைய வினையாளர்
தினந்தோறும் உணவிற்குச் சேர்க்கும் மலரானழகுபெறும்
வழியமைந்த பொய்கையூரனே! நின்போலப் பிறர் யாரை
யும் விரும்பேனென்கின்றாய்; ஆயின் இதனை நினது மனைவி
யானவள் கேட்பாளாயின் மிகவும் வருந்துவாளன்றே, எ-று.

குருகுடைத்துண்ட யாமை மிச்சிலை வினைஞர் உண
விற்குச் சேர்க்குமுரன் என்றது, நம்மால் நுகர்ந்து கழித்த
நினது மார்பையே அவள் நுகருந்தன்மையையுடைய ளெனத்
தலைவியைப் பழித்தவாறு.

86. வெண்டலைக் குருகின் மென்பறை விளிக்குர
னீள்வய னண்ணி யிமிழு மூர
வெம்மிவ ணல்குத லரிது
நும்மனை மடந்தையோடு தலைப்பெய் தீமே.

எ-து: “பல்லுதல் மயக்கும் புலவிக்கண்ணும்” (கற்பி. 10
ஆம் சூத்.) என்பதனால், புதல்வன் கூறிய மாற்றம் தலை
மகட்குப் பாங்கராயினார் கூறக் கேட்டா னென்பதறிந்த
பரத்தை அதற்குப் புலந்து தலைமகற்குச் சொல்லியது.

இ-ள்: வெண்மை பொருந்திய தலையையுடைய குரு
கினது பார்ப்பின் அழைக்குங்குரல் நீண்ட வயலிடத்துப்
பொருந்தி ஒலிக்கின்ற ஊரனே! இவ்விடத்தே எம்மைப்
பாதுகாத்தலரிது. நும்மனையாகிய மடந்தையோடு சேர்
வாயாக, எ-று.

குருகின் மென்பறை விளிக்குரல் வயல் நண்ணியிமிழு
மூர என்றது, நும் புதல்வன் கூறி விடுத்தல் நீ கேட்டமை சேரி
யெல்லாமறிந்தது. நின்னால் மறைத்தலரிது என்பதாம். மென்
பறையென்பது ‘ஆகுபெயர்; மெல்லிதாசுப் பறத்தலை உடை
யது. மெய்ப்பாடு - வெகுளி; பயன் - புலத்தல். (6)

87. பகன்றைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்
கரும்பு குணிலா மாங்கனி யுதிர்க்கும்
யாண ஞரநின் மனையோள்
யாரையும் புலக்கு மெம்மைமற் றெவனோ.

மருதம் - புலவி விராய பத்து

எ-து: இதுவுமது. தலைமகள் தன்னைப் புறங்கூறினா
ளெனக் கேட்ட காதற்பரத்தை அவட்குப் பாங்காயினார்
கேட்பத் தலைமகனோடு புலந்து சொல்லியது.

இ-ள்: கிலுகிலுப்பைப் பூமாலையையுடைய பல பசுக்
களையுடைய இடையர் கரும்பைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு
எறிந்து மாங்கனியை வீழ்த்துகின்ற புது வருவாயையுடைய
ஊரனே! நினது மனைவியானவள் எவர்களையும் புலப்
பாள். எம்மை வேறியாது செய்வாள், எ-று.

கோவலர் கரும்பு குணிலாமாங்கனியுதிர்க்கும் என்றது,
யாங்கள் பழித்தேமென்று அவட்கு இனிய சொற்கூறி
அவள் எங்களைப் பழித்துக்கூறுஞ் சொற்களை நினக்கு
இனியவாகப் பெறுவாய் என்பது. மெய்ப்பாடும் பயனும்
அவை.

88. வண்டுறை நயவரும் வளமலர்ப் பொய்கைத்
தண்டுறை யூரனை யெவ்வை யெம்வயின்
வருதல் வேண்டுது மென்ப
தொல்லேம் போல்யா மதுவேண் டுதுமே.

எ-து: இதுவுமது தலைமகனை நயப்பித்துக் கொள்சை யில் விருப்பில்லாதாள்போல அவ்வாறு கோடலையே விரும்புவாள். அது தனக்கு முடியாதெனத் தலைமகள் புற னுரைத்தாளெனக் கேட்ட பரத்தை அவட்குப் பாங்காயி னார்க்குச் சொல்லியது.

இ-ள்: வள்ளிய துறைகளின்கண்ணே எல்லாரும் கொள் ளும் வண்ணம் நயந்து பூக்கின்ற மலர்களையுடைய பொய் கைத் தண்டுறை யூரனை எவ்வையாயினாள் எம்மிடத்து அவன் வருதலை யாம் விரும்புகின்றோம் என்று கூறுகின் றாளென்பார். இவ்வாறு எம்மைக் கூறுதல் தவிராளாயின், அத்தன்மையையுடையேம் போலாய் அதனை முடியச் செய்து விடுகின்றோம், எ-று

வண்டுறை நயவரும் வளமலர்ப் பொய்கைத் தண்டுறை யூரனென்றது, மகளிரெல்லார்க்கும் பொதுப்பட்டிருக்கு மூரனென்பது. மெய்ப்பாடு - வெகுளி; பயன் - இகழ்தல் (8)

89. அம்ம வாழி பாண வெவ்வைக்
கெவன்பெரி தளிக்கு மென்ப பழனத்து
வண்டுதா தூது மூரன்
பெண்டென விரும்பின் றவடன் பண்பே.

எ-து: தலைமகன் தலைமகளைப் போற்றி யொழுகா
நின்றானென்பது கேட்ட காதற்பரத்தை அவன் பாணனுக்
குச் சொல்லுவாளாய் அவட்குப் பாங்காயினார் கேட்பச்
சொல்லியது.

இ-ள்: பாணனே வாழ்வாயாக; சோலைக் கண்ணுள்ள
பூந்தாதுகளை வண்டுகளுண்ணும் ஊரன் எம் தங்கைக்கு
மிக அன்பு செய்தொழுகுவானென்பர்; அவளை விரும்பத்
தக்காளென்று விரும்பியது யாதானெனின் அவள் குண
மல்லது பிறிதில்லை, எ-று.

வண்டு தாதையுண்ணல் கலித்தொகை “கதுப்பினுள
ரும் பவிழ் நறுமுல்லை பாய்ந்தூதி” என்பதனுரையானுணர்க.
(கலித்தொகை, செய்யுள் 66.) அம்ம - முன்னிலையசை.

பழனத்து வண்டு தாதாது மூரன் என்றது, மகளிரெல்
லார்க்கும் பொதுப்பட்டிருக்குந் தன்மை யுடையானென்
பது. வேண்டென விரும்பின்று என்றும் பாடம். மெய்ப்
பாடும் பயனும் அவை.

18. தொண்டிப் பத்து

171. திரையிமி ழின்னிசை யளைஇ யயலது
முழவிமி ழின்னிசை மறுகுதொ றிசைக்குந்
தொண்டி யன்ன பணைத்தோ
ளொண்டொடி யரிவையென் னெஞ்சுகொண்டோளே.

எ-து: “பரிவுற்று மெலியினும்” (தொல். கள. சூத். 12) என்பதால், இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகன் ஆயத்தோடு செல்லுந் தலைமகளைக் கண்டு சொல்லியது.

இ-ள்: திரையிலுண்டான ஒலியின் இனிய இசையோடு முழவிலுண்டாகும் இனிய ஒலியிசை கலந்து பக்கத்தே யுள்ள வீதிகள் தோறும் ஒலியா நிற்கும் தொண்டியன்ன பணைத்தோளையுடைய வெள்ளிய தொடியை யணிந்த அரிவையானவள் என் நெஞ்சைக் கவர்ந்து கொண்டாள், எ-று.

திரையொலியோடு முழவொலி கலந்திசைக்குமென்றது, உடன் செல்கின்ற ஆயத்தார் மகிழ்ச்சியரவமும் உழையராய் எதிர்வருகின்றார் மகிழ்ச்சியரவமும் கூறியவாறு. மெய்ப்பாடு - அழகை; பயன் - ஆற்றாமை நீங்குதல். (1)

172. ஒண்டொடி யரிவை கொண்டன ணெஞ்சே
வண்டிமிர் பனித்துறைத் தொண்டி யாங்க
ணுரவுக் கடலொலித் திரையென
விரவி னானுந் துயிலறி யேனே.

எ-து: “நிகழ்பவை நினைஇ உரைப்பினும்” (தொல்.
களவி. சூத். 11) என்பதால், ‘கண்டுயில்கின்றிலை, இதற்குக்

காரணம் ஏன்?’ என்று வினவிய பாங்கற்குத் தலைமகன்
சொல்லியது.

இ-ள்: பரந்த கடலிடத்து ஒலிக்கின்ற திரையைப்போல
இரவின் கண்ணாயினும் துயிலறியேனாயிருத்தல், வண்டு
சத்தியா நிற்கும் குளிர்ந்த துறையையுடைய தொண்டியென்
னும் அவ்விடத்தில் ஒள்ளிய தொடியை அணிந்த அரிவை
யானவள் என் நெஞ்சைக் கவர்ந்து கொண்டாள், எ-று.

174. அணங்குடைப் பனித்துறைத் தொண்டியன்ன
மணங்கமழ் பொழிற்குறி நல்கின னுணங்கிழைப்
பொங்கரி பரந்த வுண்க
ணங்கலிழ் மேனி யசைஇய வெமக்கே.

எ-து: (இதுவுமது) குறிவழிச் சென்று தலைமகளைக்
கண்டுவந்த பாங்கன், அவள் நின்றபுழி நின்றாளென்று கூறிய
வழி ஆண்டுச் செல்லக் கருதிய தலைமகன் தன்னுள்ளே
சொல்லியது. “சொல்லவட் சார்த்தலிற் புல்லிய வகையினும்”
(தொல். கள. சூத். 11) விதியாகக் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர்.

இ-ள்: தெய்வங்களுறைகின்ற குளிர்ந்த துறையை யுடைய தொண்டியைப் போலும் நறுமணங் கமழும் பொழிலின் கண்ணுள்ள குறியிடத்து மெலிந்த எனக்கு மெலிவடையா வண்ணம் பொலிவையுடைய இரேகைகளமைந்த மையுண்டகண்ணி முன்னம் அருள் செய்தாள்; இப்போதும் விளங்குகின்ற இழையணிந்த கலங்கிய அழகிய மேனியை அவ்விடத்துக் காட்டி நின்றாள். எ-று.

ஆயன் நானவளை எய்துதல் தப்பாதென்றவாறு. நல்கினள் என்பது கண் நல்கினள், மேனி நல்கினள் என இரண்டிடத்துங் கூட்டப்பட்டது. அணங்கிடைத் தொண்டியன்ன பொழில் என்றது, அடைந்தார் துயரை அழித்தலும் அடையார் துயரை ஆக்கலும் உடைய பொழில் என்றவாறு. தன்னியல்பு பிறரால் அறியப்படாத பொழில் எனினுமாம். மெய்ப்பாடு - உவகை; பயன் - மகிழ்தல். (4)

175. எமக்குநயந் தருளினை யாயிற் பணைத்தோ
ணன்னுத லரிவையொடு மென்மெல வியலி
வந்திசின் வாழியோ மடந்தை
தொண்டி யன்னநின் பண்புபல கொண்டே.

எ-து: (இதுவுமது) பாங்கற் கூட்டங் கூடி நீங்குந் தலை
மகன் இனி வருமிடத்து நின் தோழியோடும் வரல் வேண்டு
மெனத் தலைமகட்குக் கூறியது.

இ-ள்: மடந்தையே! வாழ்வாயாக, தொண்டி யன்ன நற்
குணங்கள் பலவற்றையும் கொண்டு எமக்கு விரும்பியருள்
செய்தனையாயிற் பணைத்தோளையும், அழகிய நுதலையு
முடைய தோழியுடன் மெல்ல மெல்ல நடந்து இனி வரு
வாயாக. எ-று.

176. பண்பும் பாயலுங் கொண்டன டொண்டித்
தண்கமழ் புதுமலர் நாறு மொண்டொடி
யைதமைந் தகன்ற வல்குற்
கொய்தளிர் மேனி கூறுமதி தவறே.

எ-து: “தோழி - குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக் கூறலும்”
(தொல். கள. சூத். 11) என்பதால், தலைமகளும் தோழியும்
ஒருங்கு நின்றுழிச் சென்ற தலைமகன் ‘இவள் என்னை இவை
கோடற்குக் காரணம் என்’ என்று தோழியை வினாவ நின்றல்.

இ-ள்: நுண்ணியதாயகன்ற வல்குலையுடைய கொய்
யுந் தளிர்போலும் மேனியையுடையாள், தொண்டியிடத்
துள்ள குளிர்ந்த மணம் வீசுகின்ற புதிய மலர் தோன்றும்
ஒண்டொடியையுடையாள் எனது குணங்களையும் நித்திரை
யையும் கவர்ந்து கொண்டனள். அவளவ்வாறு செய்தற்கு
என்னிடத்துள்ள குற்றத்தைக் கூறுவாய். எ-று.

ஒண்டொடி, மேனி என்பன அன்மொழித்தொகை.

38. மகட்போக்கியவழித் தாயிரங்கு பத்து

371. மள்ளர் கொட்டின் மஞ்சை யாலு
முயர்நெடுங் குன்றம் படுமழை தலைஇச்
சுரநனி யினிய வாசுக தில்ல
வறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்தவென்
பிறைநுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே.

என்பதால் தலைமகன் தலைமகளை உடன்கொண்டு சென்
றுழி மகட்போக்கிய நற்றாய் நெஞ்சொடு சொல்லியது.

இ-ள்: வீரர் பறை முழக்கினால் மயில்களாடா நிற்கும்
மிகவுயர்ந்த மலையினுண்டாகிய மேகங்கள் மழையைச்
சொரிந்து வழி பெரிதுமினிமையுடையவாசுக, கற்பு நெறி
யிதுவென்று தெளிந்த பிறைபோலும் நுதலையுடைய எனது
சிறுமகள் சென்ற காடு, எ-று.

372. என்னு முள்ளினள் கொல்லோ தன்னை
நெஞ்சுணத் தேற்றிய வஞ்சினக் காளையொ
டமுங்கன் மூதூ ரலரெழச்
செழும்பல் குன்ற மிறந்தவென் மகளே.

எ-து: “தன்னுமவனும்” என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘அன்ன
பிறவு’ மென்பதால், தலைமகள் உடன்போயவழித்தாய்
என்னை நினைப்பாளோ என இரங்கிக் கூறியது.

இ-ள்: தன்னெஞ்சு பொருந்தும்படி தெளிவித்த வஞ்சி
னத்தையுடைய காலையுடன், இரக்கத்தையுடைய மூதூரி
டத்து அலரெழ வளவிய பல மலைகளைக் கடந்த எனது
மகள் என்னை அங்கு நினைப்பாளோ? எ-று.

தன்னை என்றது தலைவியை. சொன்னவண்ணஞ் செய்து
முடிப்பது வஞ்சினம். ஒடு - உடனிகழ்ச்சி, இனி, இரக்கத்
தையுடைய மூதூரில் அலர் எழ வளவிய பல மலைகளைக்
கடந்து சென்றவெனது மகள் தன் நெஞ்சு யாரையு; நினை
யாமல் தன்னை நினைக்கும்படி தெளிவித்த காளையோடு
என்னையும் நினைப்பாளோ என்றும் உரைக்கலாம். இதில்
தன்னை என்றது தலைவனை; ஒடு எண்ணொடு, மாதாவை
மறக்கப்படாதென்பதால் தன்னை விதந்து கூறினாள்.
மெய்ப்பாடு - அவலம்; பயன் - ஆற்றாமை நீங்குதல். (2)

373. நினைத்தொறுங் கலிழு மிடும்பை யெய்துக
புலிக்கோட்பிழைத் தகவைக்கோட்டுமுதுகவை
மான்பிணை யணைதர வாண்குரல் விளிக்கும்
வெஞ்சுர மென்மக ளுய்த்த
வம்பமை வல்வில் விடலை தாயே

எ-து: இதுவும் முற்கூத்திரத்து அச்சங் கூறியது. தலை
மகளைத் தலைமகன் கொண்டு தலைக்கழிந்த கொடுமை
நினைந்து நற்றாய் கூறியது.

இ-ள்: புலியாற் கொலையாதலைத் தப்பிய கவைத்த
கோட்டையுடைய முதிய கலையானது தனது பிணைமான்
அணைய ஆண் குரலால் விளிக்கும் வெய்யசுரத்தில் எனது
மகளைக் கொண்டுசென்ற புதுமையார்ந்த வலிய வில்லை
யுடைய விடலையது தாய் யான் என் மகளை நினைக்குந்
தோறும் அழுகின்ற துயரத்தை அடைவாளாக, எ-று.

தீமையையும் அச்சத்தையும் தன்னெஞ்சொடு விளக்
கிக் கூறியவாறு. இவட்காக யான் பட்ட துயரம் அவன்றா
யும் படவேண்டும் என்றவாறுமாம். மெய்ப்பாடு அச்சத்
தைச் சார்ந்த வெகுளி; பயன் - அது.

374. பல்லாழ் நினைப்பினு நல்லென் றூழ்
மீளி முன்பிற் காளை காப்ப
முடியகம் புகா அக் கூந்தலள்
கடுவனு மறியாக் காடிறந் தோளே.

எ-து: இதுவும் முற்கூத்திரத்து 'அன்ன பிற'வாற் கொள்
வது. தலைமகள் உடன் போயவழி அவளிளமை நினைந்து
இரங்கித் தாய் கூறியது.

இ-ள்: பலமுறை நினைப்பினும் மிக்க வலியுடைய காளை
காப்ப முடியகம்புகாத கூந்தலையுடையாள் உலாவுந்
தொழில் வல்ல குரங்கும் போயறியாத மரங்கள் செறிந்த
நல்ல கோடை பொருந்தியவாய் காடிறந்தாள், எ-று.

காலகுருகு என்றாற்போல என்றூழ் காடு என்க. என்
றூழ் = கோடை. 'மீளிமுன்பின்' என்றது 'வலிமுன்பின்'
என்றாற் போல; மெய்ப்பாடு - அழகை; பயன் - அது. (4)

375. இதுவென் பாவை பாவை யிதுவென்
னலமரு நோக்கி னலம்வரு சுடர்நுதற்
பைங்கிளி யெடுத்த பைங்கிளி யென்றிவை
காண்டொறுங் காண்டொறுங் கலங்க
நீங்கின னோவென் பூங்க ணோளே.

எ-து: இதுவும் மேலைச் சூத்திரத்துக் “கண்டோர் பாங்
கினும்” என்பதால், சேரியும் அயலுந்தேடிக் காணாது வந்தா
ரைக் கண்டு தலைமகள் தாய் சொல்லியது.

இ-ள்: இது என்னுடைய பாவைபோல்வாளது விளை
யாட்டுக்குரிய பாவை, இது என்னுடைய சுழலுநோக்கம
மைந்த இன்பம் வருதற்கேதுவாய் ஒளி பொருந்திய நுதலை
யுடைய பசிய கிளியினது வசனம் போலும் வசனமடை
யாள் எடுத்த பசிய கிளி, என்று சொல்லி இவையிற்றை
நான் காணுந்தோறுங் காணுந்தோறுங் கலங்க, பூப்போ
லுங் கண்ணாள் என்னை விட்டு நீங்கினனோ? எ-று.

39. உடன்போக்கின்கண்

இடைச்சுரத்துரைத்த பத்து

381. பைங்காய் நெல்லி பலவுடன் மிசைந்து
செங்கான் மராஅத்த வரிநிழ லிருந்தோர்
யார்கொ லளியர் தாமே வார்சிறைக்
குறுங்கான் மகன்றி லன்ன
வுடன்புணர் கொள்கைக் காத லோரே.

எ-து: “பொழுதுமாறும்” (அகத்திணை. 40) என்னுஞ்
சூத்திரத்து “சேய்நிலைக் ககன்றோர் செலவினும்” என்ப
தால், உடன்போக்கின்கண் இடைச்சுரத்துக் கண்டோர்
சொல்லியது.

இ-ள்: நெல்லியின் பசிய காயைப் பலவின் காயுடனே உண்டு செய்யதண்டையுடைய வெண்கடம்பினவாய அழகிய நிழலில் இருந்தோர் யார்கொல்? அன்புடையாரிற்றாமே யன்புடையர், நீண்ட சிறகினையுடைய குறுகிய காலையுடைய மகன் நிலையொக்கும் ஈருடம்பிலோருயிர் கலந்தன்மைக் காதலர், எ-று.

கொல் - ஐயம்; தாமே - ஏகாரம் பிரிநிலை; பலாக்காயுண்டல் "அத்தப் பலவின் வெயிறின் சிறுகா - யருஞ்சுரஞ்செல்வோர் அருந்தினர் கழியும்" என்பதானறிக. 'அகன்றில்' என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு - மருட்கை; பயன் - மகிழ்தல். (1)

382. புள்ளொலிக் கமர்த்த கண்ணள் வெள்வேற்
றிருந்து கழற்காளையொ டருஞ்சுரங் கழிவோ
ளெல்லிடை யசைந்த கல்லென் சீறூர்ப்
புனையிழை மகளிர்ப் பயந்த
மனைகெழு பெண்டிர்க்கு நோவுமார் பெரிதே.

எ-து: இதுவுமது. தலைமகள் இடைச்சுரத்தினது ஊரின்
கண் எல்லிடைத் தங்கியவழி, அவ்வூர்ப் பெண்டிர் பார்த்து
இரங்குதல் கண்டார் சொல்லியது.

இ-ள்: பறவைகளின் ஒலிக்குத் தன்னியல்பின் வேறு
பட்ட கண்ணளாய வெள்ளிய வேலையுடைய திருத்தமுற்ற
கழலையுடைய காளையுடனே அரிய காட்டைக் கடந்தவள்
பகற்கண் தங்கிய ஒலிபொருந்திய சீறூரின் அலங்கரிக்கப்
பட்ட இழையணியும் மகளிரைப் பெற்ற மனைக்கண் வாழும்
பெண்டிர்க்கு நோய் பெரிது, எ-று.

383. கோட்குரும் பரற்று நாட்கரத் தமன்ற
நெடுங்கான் மராஅத்துக் குறுஞ்சினை பற்றி
வலஞ்சுரி வாலிணர் கொய்தற்கு நின்ற
மள்ள னுள்ள மகிழ்கூர்ந் தன்றே
பஞ்சாய்ப் பாவைக்குந் தனக்கு
மஞ்சாய் கூந்த லாய்வது கண்டே.

எ-து: இதுவுமது, உடன்போகிய தலைமகள் தலை
மகன் வளைத்த கொம்பிற் பூக்கொண்டு தனக்கும் பாவைக்
கும் வகுக்கக் கண்டார் கூறியது.

இ-ள்: தேனைக்கொள்ளும் வண்டுக ளொலிக்கின்ற
காலையில் காட்டின்கண்ணவாய மிக நெடிய காலையுடைய
கடம்பின் குறிய சினையைப் பற்றி வலமாகச் சுரித்த வெள்ளிய
பூங்கொத்தைக் கொய்தற்குக் கொடுத்து நின்ற வீரனது மன
மகிழ்ச்சி மிகுந்தது, ஐந்து வகையான ஆராய்ந்து முடிக்குங்
கூந்தலையுடையாள் தனக்கும் பசிய தண்டான்கோரை
யாற் செய்த பாவைக்கும் வகுத்தலைக் கண்டு, எ-று.

அஞ்சாய் கூந்தல் - அன்மொழி; ஏகாரம் - தேற்றம்;
'ஆய்வதுகொண்டே' என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு - உவகை;
பயன் மகிழ்தல்.

(3)

384. சேட்புல முன்னிய வசைநடை யந்தணிர்
நும்மொன் றிரந்தனென் மொழிவ லெம்மூர்
யாய்நயந் தெடுத்த வாய்நலங் கவின
வாரிடை யிறந்தன ளென்மி
னேரிறை முன்கையென் னாயத் தோர்க்கே.

எ-து: “எஞ்சியோர்க்கு மெஞ்சுதலிலவே” (அகத்.42)
என்பதால், உடன்போகிய தலைமகள் ஆண்டு எதிர்வரும்
அந்தணர்க்குக் கூறியது.

இ-ள்: தூரிய விடத்தைக் கருதிய அசைந்த நடையையு
டைய அந்தணீர்காள்! நும்மை யானொன்று இரந்தனளாய்
மொழிகின்றேன், எம்மூர்க்கண்ணே (என்னைக் கெடுத்தி
ருந்து வருந்தும்) ஒத்த சந்தினையுடைய முன்கையை
யுடைய ஆயத்தாருக்கு, யாய் விரும்பி யெடுத்த ஆராயப்
படுமின்பம் அழகு பெற அரிய காட்டு வழியைக் கடந்தன
ளென்று கூறுவீராமின், எ-று. மெய்ப்பாடு - உவகை; பயன்

385. கடுங்கட் காளையொடு நெடுந்தே ரேறிக்
கோள்வல் வேங்கை மலைபிறக் கொழிய
வேறுபல் லருஞ்சுர மிறந்தன ளவளெனக்
கூறுமின் வாழியோ வாறுசென் மாக்க
ணற்றோ ணயந்து பாராட்டி
யெற்கெடுத் திருந்த வறனில் யாய்க்கே.

எ-து: இதுவுமது. வரைவு மறுத்துழி உடன்போய தலை
மகள் இடைச்சுரத்துக் கண்டாரை 'யான்போகின்ற படியை
யாய்க்கு நீர் கூற வேண்டும்' எனச் சொல்லியது.

பாலை - உடன்போக்கின்கண் இடைச்சுரத்துரைத்து பத்து

இ-ள்: தறுகண்ணையை யுடைய காளையோடும் நெடிய தேரையேறிக் கொலைத்தொழில் வல்ல வேங்கை பொருந்திய மலைகள் பின்னே கழிய, வேறாகிய பல அரிய காட்டைக் கடந்தாள் அவளென்று எனது நல்ல தோள்களை விரும்பி முன்னெல்லாம் பாராட்டி இப்போது என்னைக் கெடுத்து அவ்விடத்திருந்த நல்வினையிலளாய யாய்க்கு இவ்வழிப் போகின்றவர்களே! கூறுவீராமின், எ-று.

ஒடு - உடனிகழ்ச்சி; வாழி - முன்னிலையசை; ஓகாரம் - சிறப்பு; "தேரும் யானையுங் குதிரையும் பிறவும் - ஊர்ந்தன ரியங்கலு முரியரென்ப" (தொ. பொருளி. 18) என்பதால், களவொழுக்கத்தின்கண் ஊர்தியிற் சேறல் வழுவாயினும் அமைக்கப்பட்டது. 'அறனில்யாய்' என்றாள் வரைவு நேர்ந்து மணச்சிறப்புக் காணாது மறுத்தமையின். 'வேங்கைய' என்றும்; 'வேரன்மல ருஞ் சுரம் என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு மருட்கை; பயன் - போக்குணர்த்தியாற்றுதல். (5)

41. செவிலி கூற்றுப் பத்து

401. மறியிடைப் படுத்த மான்பிணை போலப்
புதல்வ னடுவண னாக நன்று
மினிது மன்றவவர் கிடக்கை முனிவின்றி
நீனிற வியலகங் கவைஇய
வீனு மும்பரும் பெறலருங் குரைத்தே.

எ-து: “கழிவினும் வரவினும்” (தொல். கற்பி. 12) எனுஞ் சூத்திரத்து “ஆகும்” என்பதால், கடிமனைச் சென்று வந்த செவிலி உவந்தவுள்ளத்தளாய் நற்றாய்க்குச் சொல்லியது.

இனி இத்தலைச் செய்யுள் முக்காலத்தினும் செவிலி அல்லவை கடிதலும் நல்லவை யுரைத்தலும் தலைமகட்கே யன்றி நற்றாய்க்கும் உரைக்குமென்றமையின், வதுவை நிகழ்ந்து தலைவன் மனைக்கட்சென்று இல்லறமியற்றி மகப்பயந்து மகிழ்ந்திருப்பதனை அங்குச் சென்று கண்டு வந்தவள் சொல்லியது. இல்லறமியற்றியிருத்தல் கற்பாயின மையின் இங்குச் சேர்க்கப்பட்டது.

இ-ள்: குட்டி நடுவிற்படுத்திருக்கும் மாணையும் பிணையையும் போலப் புதல்வன் நடுவிற்படுப்ப நின் மகளும் தலைவனும் இச்சயக் கிடக்கையானது வெறுப்பின்றிப் பெரிதும் இனிமையையுடைத்தே; அது நீலநிறத்தையுடைய அகன்ற உள்ளிடமாகிய ஆகாயத்திற் சூழ்ந்த விரும்பியவற்றைப் பெறும் மேலுலகத்தவராகிய தேவரும் பெறற்கரியது, எ-று.

மறியிடைப் படுத்த மான்பிணைபோல என்னு முவமையால் விணையும் மெய்யும் இரண்டுவமையும் பெறப்படும்.

உம்பரும் - உம்பர் உலகத்தும் என்றுமாம். உம்மை சிறப்பு. மான்பிணை போல வென்பதுமானும் பிணையும் என உம்மைத் தொகையாயும் மான்பிணையென ஒரு பெயராயும் கொள்ளப்படும். ஒன்றாய்க்கொள்ளுமிடத்து அவள் கிடக்கை என்றே பாடங்கொள்க. இடையின் மறி எனவே ஒரு பாகத்துப் பிணையும் மற்றொரு பாகத்துக் கலையுண்டென்பதும், 'நடுவண் புதல்வனாக அவர் கிடக்கை' எனவே ஒரு பக்கத்துத் தலைவன் என்பது சொல்லாமலே பெறப்படும். மெய்ப்பாடு - உவகை; பயன் - மகிழ்வித்தல்.

403. புணர்ந்த காதலியிற் புதல்வன் றலையு
மமர்ந்த வுள்ளம் பெரிதா கின்றே
யகன்பெருஞ் சிறப்பிற் றந்தை பெயரன்
முறுவலி னின்னகை பயிற்றிச்
சிறுதே ருருட்டுந் தளர்நடை கண்டே.

இ-ள்: தன்னைப் புணர்ந்த காதலியினுங் காட்டிற் புதல்
வனிடத்து விரும்பிய உள்ளம் பெரிதாகின்றது; அகன்ற
பெரிய சிறப்பினையுடைய மகனது முறுவலின் இனிய
நகையைப் பழகி, சிறுதேருருட்டுகின்ற தளர்நடையைக்
கண்டு, எ-று.

404. வாணுத லரிவை மகன்முலை யூட்டத்
தானவள் சிறுபுறங் கவையின னன்று
நறும்பூந் தண்புற வணிந்த
குறும்பல் பொறைய நாடுகிழ வோனே.

இ-ள்: ஒளி பொருந்திய நுதலையுடைய தலைவி மக
னுக்கு முலையையூட்டத் தான் அவளது சிறுபுறத்தைப் பெரி
துஞ் சூழ்ந்தான், நறிய பூக்கள் பொருந்திய நாடுகிழவோன்,
எ-று.

ஏகாரம் - ஈற்றசை; 'நறும்பூந்தண் புறவணிந்த நாடு'
என்பது நாட்டுவளங் கூறியவாறு. (4)

405. ஒண்கடர்ப் பாண்டிற் செஞ்கடர் போல
மனைக்குவிளக் காயினண் மன்ற கனைப்பெயற்
பூப்பல வணிந்த வைப்பிற்
புறவணி நாடன் புதல்வன் றாயே.

இ-ள்: ஒள்ளிய கடரையுடைய பாண்டிற்கண் விளங்
குஞ் செஞ்கடரைப் போல ஒலி பொருந்திய மழையினாற்
பல பூக்கள் பொருந்திய இடத்தையுடைய புறவணி நாட
னது புதல்வன் தாயானவள் அவன் மனைக்கு விளக்காயி
னள், எ-று.

பாண்டிற் செஞ்சுடர் என்பது, கால்விளக்கு என்றும்
அகல்விளக்கு எனவும் தேரின் கண்ணுள்ள சூரியன் எனவு
மாம். சூரியனென்பது “தேரோன்மலை மறைந்தானென்
பது சூரியனு ருளிமா - சூரியன் தேர்க்குதிரை” என்பதாலும்
பாண்டிற் சுடர் = சூரியன் என்பது. தேர்ச்சுடர் மண்ணுக்கு
விளக்காயினாற் போல இவளும் மனைக்கு விளக்காயினா
ளெனச் சிறப்பித்தாள் இவ்வாழ்க்கைச் சிறப்புத் தோன்ற.
“பூப்பலவணிந்த வைப்பு” என்பது செல்வமுடைமை கூறிய
வாறு. கனைப்பெயலென்பதால் வேண்டியகாலத்து மழை
பெய்தலுமாம். புறவு - முல்லை நிலம். (5)